

Άρειος Πάγος: 496/1999, Τμήμα Δ'
Πηγή: Ε.Ε.Δ 59/00, σελ. 1059

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ

Σε περίπτωση αυτοκινητικού ατυχήματος που είναι ταυτόχρονα και εργατικό κατά την έννοια του ν. 551/1914, εφόσον πρόκειται για παθόντα που είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ, ο εργοδότης, κύριος και κάτοχος του ζημιογόνου αυτοκινήτου και ο παρ' αυτού προσθηθείς, απαλλάσσονται από την ευθύνη για την περιουσιακή ζημιά των τρίτων και η εν λόγω απαλλαγή ισχύει τόσο για την κατά τον Α.Κ. ευθύνη, όσο και για την κατά το νόμο ΓΠΝ.- Έτσι, ούτε τα ζημιωθέντα πρόσωπα, ούτε το ΙΚΑ, ως υποκατάστατο τούτων, δικαιούνται να ζητήσουν αποζημίωση για την ανωτέρω ζημιά από τον εργοδότη και τον προστηθέντα οδηγό.- Δικαιούται όμως να στραφούν κατά του ασφαλιστή του ζημιογόνου αυτοκινήτου, διότι κατ' αυτού έχουν αξίωση από τη σύμβαση ασφαλίσεως και μέχρι του ποσού αυτής.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/1914 άρθρα 1 και επ. Ν. 1659/1986 άρθρο 18. Α.ν. 1846/1951 άρθρα 34 παρ. 1 και 60 παρ. 3. Ν. 489/1976 άρθρο 10 περ. 1.

Πρόεδρος, ο αντιπρόεδρος, κ. Θεόδ. Τόλιας

Εισηγητής, ο αρεοπαγίτης, κ. Δημ. Ζέρβας

Δικηγόροι οι κ.κ. Πέτρ. Παπανώτης, Νικόδ. Μαλλιάρης, Ι. Σαρλής

Σε περίπτωση αυτοκινητικού ατυχήματος που είναι και εργατικό, κατά την έννοια του άρθρου 1 του ν. 551/1994, εφόσον πρόκειται περί παθόντος ασφαλισμένου στο ΙΚΑ, ο εργοδότης κύριος και κάτοχος του ζημιογόνου αυτοκινήτου και ο παρ' αυτού προστηθείς οδηγός απαλλάσσονται από την ευθύνη για την περιουσιακή ζημιά των τρίτων, σύμφωνα με τα άρθρα 34 παρ. 1 και 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/ 1951, η απαλλαγή δε αυτή ισχύει τόσο για την ευθύνη κατά τον Α.Κ., όσο και για την ευθύνη κατά του ν. ΓΠΝ. Έτσι, ούτε τα ζημιωθέντα πρόσωπα ούτε το ΙΚΑ, ως υποκατάστατο τούτων, κατά το άρθρο 18 του ν. 1659/1986, δικαιούνται να ζητήσουν αποζημίωση για τη ζημιά αυτή από τον εργοδότη και τον προστηθέντα οδηγό. Δικαιούνται όμως να στραφούν κατά τον ασφαλιστή του ζημιογόνου αυτοκινήτου, διότι κατ' αυτού έχουν ίδια αξίωση από τη σύμβαση ασφαλίσεως, κατά το άρθρο 10 παρ. 1 του ν. 489/1976. Η αξίωση αυτή διατηρείται, παρά την ως άνω απαλλαγή του εργοδότη και του προστηθέντος, διότι η απαλλαγή ισχύει μόνο για τους τελευταίους στα πλαίσια των σχέσεων τους με τον παθόντα εργαζόμενο και όχι και για τον ασφαλιστή, ο οποίος εξακολουθεί ευθυνόμενος από την ασφαλιστική σύμβαση μέχρι το ποσό αυτής.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο δέχθηκε τα ακόλουθα: Από υπαιτιότητα (αμέλεια) του οδηγού του αναφερομένου φορτηγού αυτοκινήτου, υπαλλήλου στην οδήγηση της αναφερομένης ιδιοκτήτριας του αυτοκινήτου εταιρείας, που δεν είναι διάδικος στην προκειμένη αναιρετική δίκη, θανατώθηκε ο Μ.Ψ., σύζυγος της πρώτης και πατέρας των δευτέρου και τρίτου των αναιρεσιβλήτων, ο οποίος ως υπάλληλος της ίδιας ως άνω ιδιοκτήτριας του αυτοκινήτου ήταν ασφαλισμένος στο τέταρτο εκ των αναιρεσιβλήτων Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Το ως άνω ζημιογόνο αυτοκίνητο ήταν ασφαλισμένο στην αναιρεσείουσα ασφαλιστική εταιρεία. Εξαιτίας της θανατώσεως του ως άνω προσώπου οι μεν δεύτερος και τρίτος των αναιρεσιβλήτων, τέκνα αυτού, που ως ανήλικα και ανίκανα να διατρέφονται μόνα τους είχαν δικαίωμα να απαιτούν από το θύμα διατροφή, στερήθηκαν τελικά το ποσό των δραχμών 49.366 μηνιαίως το καθένα που θα έπαιρναν κατά το χρονικό διάστημα από του ατυχήματος μέχρις της ενηλικιώσεώς τους και οι τρεις δε πρώτοι αναιρεσιβλήτοι (σύζυγος και τέκνα) υπέστησαν ψυχική οδύνη, λόγω της οποίας το Εφετείο επιδίκασε ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση τα αναφερόμενα για τον καθένα χρηματικά ποσά. Με τις παραδοχές αυτές το Εφετείο, αφού απέρριψε την έφεση της αναιρεσείουσας και επικύρωσε την πρωτόδικη απόφαση, έκρινε ότι η αναιρεσείουσα ασφαλιστική εταιρεία, που είχε ασφαλίσει το ζημιογόνο αυτοκίνητο της εταιρείας εργοδότης του θανατωθέντος και του υπαιτίου οδηγού, ευθύνεται από τη σύμβαση ασφάλισης για την αποκατάσταση της ως άνω ζημίας (υλικής και ηθικής) των αναιρεσιβλήτων φυσικών προσώπων και του αναιρεσιβλήτου Ι.Κ.Α. ως υποκατάστατου των λοιπών για τις αποζημιώσεις που κατέβαλε σ' αυτούς εξαιτίας της θανατώσεως του συζύγου και πατέρα τους, ασφαλισμένου σ' αυτό

(Ι.Κ.Α.). Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε τις παραπάνω διατάξεις και επομένως ο αντίθετος εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ. μοναδικός λόγος της αιτήσεως είναι αβάσιμος. (Απορρίπτει την αίτηση για αναίρεση της 2495/1997 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών).